

Alt har endret seg

Taler

Lars Roar Langslet

Dato

10 juli 1983

Sted

Sarons dal

- 1 Da jeg var her i Sarons Dal for to år siden, var det kirkeminister Førde som deltok fra regjeringen, og han hadde en stor sensasjon med seg i kofferten: Departementet hadde bestemt seg for å tillate at en speiderleir i Hedmark fikk
- 5 var den sensasjonelle nyheten som skulle bevise for det norske folk at også den daværende regjering hadde vilje til nytenkning på kringkastingsområdet. Det var vel ikke stort mer av nytt som den regjeringen fikk innført på det området. Men jeg synes det viser hvor langt vi siden er kommet, at for bare to år siden kunne en statsråd i ramme alvor fremføre slike småtterier som en viktig nyhet. I dag er det
- 10 dagligdags at den slags tillatelser blir gitt. Vi ser det som så smått og selvfølgelig at det blir ikke engang lagt frem for meg som statsråd.

For bare to år siden «var vi nærmest hensatt i en dvaletilstand» når det gjaldt kringkasting. Hvis noen synes det var sterkt sagt, må jeg svare at ordene er ikke

15 mine. De stod nylig i Arbeiderbladet, i et innlegg fra en kjent arbeiderpartimann, Georg Lieungh. «Alt syntes liksom så såre vel og bra», skriver han, «med et eget statlig kringkastingsmonopol og med et statlig medieutvalg som over år kunne fundere over tilværelsen.» Senere i innlegget klager han over sine partifellers «fomling» i den saken - det vitner, sier han,

20 «om en nøling som er til å gråte over, hvor en nærmest plasker rundt i en gammel pram der andre raser avsted fulle av ideer og pågangsmot».

Jeg skal ikke si mer om Førdes plasking i den gamle prammen dengang, da alt var som det hadde vært og ingenting beveget seg. Jeg var også her nede den dagen,

25 men jeg hadde ingen sensasjoner i kofferten, bare et løfte om at nå skulle det bli annerledes.

Men noen vil vel spørre: Er det da så mye som er blitt annerledes? Vi har jo den samme kringkastingsloven som før, og den slår fast at NRK har enerett til å

drive kringkasting i Norge. NRK ligger der som før, et veldig maskineri med 2
500 ansatte og nær en milliard i årsbudsjett - og sammenlignet med kjempen
NRK blir de små forsøkssendingene vi har fått, som mygg mot en elefant.
Elefanten klager over myggestikk og forlanger flere penger for å greie seg i
35 konkurransen - men heller ikke det er nytt, for NRK har alltid forlangt flere
penger. Hva er det da som har endret seg?

Jeg skal gi et klart svar: Alt har endret seg. Ting er kommet i bevegelse, folk er
innstilt på noe nytt. Nye initiativer blir tatt, over hele landet, nye tanker får
40 gjennomslag. Mediesituasjonen er ikke lenger fastlåst, og monopolet er ikke
lenger enerådende. Da vi kom til i regjeringen, satte vi straks i gang med dette -
for det var ingen tid å miste, verden omkring var i forandring og teknikken
utviklet seg med voldsom hast, men vi var blitt liggende i håpløs bakevje. Vi
åpnet noen vinduer og dører, så det kom inn frisk luft. Vi tok de første skrittene,
45 og det er alltid de viktigste - for alt nytt som er stort, må begynne i det små. Nå
etterpå, to år etter det første besøket i Sarons Dal, må jeg ærlig si: Ikke på noe felt
i norsk politikk har jeg sett holdninger og meninger endre seg så mye på så kort
tid. Men så bør det også innrømmes at tiden var overmoden for noe nytt, og det
skulle merkelig lite til for å sette det hele igang. Mange spørsmål står ennå åpne
50 om hvordan kringkastingssituasjonen kommer til å utvikle seg i årene fremover.
Men en ting er helt sikker: Det nye som er kommet, lar seg ikke snu igjen.

På 8 steder i Norge er det nå faste nærradiosendinger - nesten 50 organisasjoner
og sammenslutninger deltar i sendingene. Sammenlagt sender de omtrent 335
55 timer radio hver uke - på årsbasis blir det 3000 timer mer enn det NRK
produserer i alle sine radiosendinger for inn- og utland. For få dager siden gav vi
tillatelse til to nye nærradiostasjoner i Nord-Norge. På 7 steder i Norge drives
det lokale kabelfjernsynssendinger. 7 kabelnett overfører det engelske TV-
programmet over OTS-satellitten til ganske store seergrupper.

60 Vi ville gjerne gitt tillatelse til langt flere, men vi er nødt til å holde oss til
kringkastingsloven, og den setter meget stramme grenser for det antall
unntagelser vi kan gjøre fra NRKs enerett. Nå har Stortinget gitt klart uttrykk
for at forsøksvirksomheten bør få et betydelig større omfang, og det er jeg
65 hjertelig enig i. Men da må loven endres, og det kommer vi nå til å foreslå
overfor Stortinget, til høsten.

Da vi satte i gang forsøkene, fikk jeg høre at det ble bare virvar og kaos og

70 «amatørenes inntogsmarsj». I en artikkel i Arbeiderbladet stod det at jeg drev «voldtektsforsøk på oss medieuskyldige nordmenn». I dag har pipen fått en annen lyd. I sitt innlegg i Arbeiderbladet skriver Georg Lieungh at «For nærradioen og lokalt kabel-TV går det ikke noen vei tilbake, bare framover».

75 De fleste innser nå at forsøkene er blitt vellykte. Når en tenker på hvor brått de kom, og hvor lite som var forberedt, er det desto mer oppsiktsvekkende at de er blitt i den grad vellykte. Det viser at vi har store ressurser av talent og innsatsvilje å bygge på. Det viser at den gamle NRK-ideologien om at en måtte være ansatt der for å skjønne seg på å bruke så fornemme og vanskelige medier som radio og
80 fjernsyn, den var rett og slett usann. Naturligvis, ikke alt som er sendt i nærradio eller kabel-TV; har vært like fremragende, men det må en sannelig kunne si også om det som sendes i NRK! Noen ganger har amatørerne i forsøkssendingene gjort det langt bedre enn de profesjonelle på Marienlyst. Publikumsinteressen for uavhengige sendinger har vært stor - spredte undersøkelser har vist at noen
85 av dem har greid å utkonkurrere NRK. Ikke minst blant ungdom er mange av sendingene blitt meget populære fordi de har en så frisk og direkte stil, og er så velsignet fri for profesjonelle unoter.

Organisasjoner og interessegrupper har fått nye muligheter for å nå ut med sitt
90 budskap, i den form de selv ønsker - uten å bli frisert eller redigert av NRK.

Interessant har det også vært å se hvordan nærradio kan utløse virkestrang og dugnadsånd i en hel bygd, som i Korgen i Nordland, der alt som er av lokalt foreningsliv har gått sammen om å bruke dette nye kontaktmidlet.

95

Men tenk på ringvirkningene av det som her er skjedd! - de er enda langt større. Hundrevis av mennesker har fått erfaring i å bruke de nye mediene - det er en trening som vil komme godt med når vi for alvor får større frihet i eteren og virkelig demokrati i adgangen til å bruke mediene. Folk har fått en forsmak på
100 valgfrihet, og da lar de seg ikke lenger avspise med bare monopolkost. NRK har fått merke konkurranse, og det er uhyre sunt. Vi har fått se i praksis at det går an å lage gode programmer langt enklere og langt billigere enn i statsmonopolet.

Og enda har jeg bare nevnt begynnelsen, for denne snøballen ruller videre. Det
105 er mange som står i kø for å slippe til når den dagen snart kommer at kringkastingsloven tillater forsøksvirksomhet i større omfang. Massevis av planer er blitt lagt, nye initiativer oppstår så å si hver dag i alle deler av landet.

110 Det er virkelig kommet liv i leiren - og da tenker jeg ikke på Førdes enslige speiderleir. Ikke minst er det viktig at så mange aviser er fulle av pågangsmot til å gå inn i de nye virksomhetene. Det er kanskje det viktigste av alt: at avisene er blitt medspillere i utviklingen av en ny mediesituasjon.

115 Det som har endret seg aller mest i disse to årene, er vel holdningene til det nye. Misnøyen med det gamle monopolsystemet var meget stor da vi satte igang, større enn mange partier ville tro. Men misnøye er ikke nok til å skape noe nytt - det trengs en visjon av noe bedre som skal komme, en tro på at det er mulig å få til noe nytt. Den troen er nå blitt uavviselig. Folk ønsker noe nytt, folk flest ønsker større valgfrihet. Nå begynner også de andre partiene å komme etter. De 120 kommer etter sine egne velgere. Underveis har jeg gang på gang fått høre at jeg er isolert i mediepolitikken, for flertallet i Stortinget mener noe annet. Det har jeg tatt med ro. De som går foran, må finne seg i å gå alene en tid - så kommer de andre etter. Det viktigste her er at velgerne går foran, og dem er det mange av. Da kan vi være temmelig sikker på at partiene kommer etter, for velgere vil de 125 gjerne ha.

Det så vi da Stortinget drøftet disse spørsmålene i vår. Det var fullt gjennomslag for at forsøksvirksomheten måtte fortsette og få langt større omfang. Det var fullt gjennomslag for at avisene burde komme med, forutsatt at det skjer i 130 former som ikke fører til monopoltendenser. Det var det viktigste som ble fastslått, for dette var svaret på det som skulle avgjøres nå. Samtidig var det et flertall som holdt på NRK-monopolet på fylkes- og riksplan, og som gikk mot reklame, og dette ble av somme utlagt som et nederlag for meg. Men det var jo ikke noe nytt - det visste jeg godt fra før at de mener. Poenget er bare at dette var 135 ikke oppe til avgjørelse nå. Og ingen kan tvile på at debatten om dette i alle fall vil gå videre. Når holdningene har endret seg så sterkt i de siste to årene, er det all grunn til å tro at de vil endre seg også i årene fremover. Monopolet er i virkeligheten allerede avskaffet, selv om det er innskrevet både i loven og i Arbeiderpartiets trosbekjennelse. Monopol betyr jo at ingenting ved siden av er 140 tillatt, og vi har allerede fått så mye livskraftig ved siden av monopolet at det er blitt umulig å skru klokken tilbake.

Vi har fått en utvidet regjering, med tre partier. Det hilser jeg med stor glede, også når det gjelder dette viktige arbeidet. Noen gjør et poeng av at vi ikke er 145 enige på alle punkter i mediepolitikken. Det er jeg fullt klar over. Men jeg er overbevist om at det blir lettere å finne gode løsninger i det tillitsfulle

samarbeidet i en flertallsregjering, enn gjennom det mer spenningsfylte samspillet mellom en mindretallsregjering og et stortingsflertall. Jeg må minne
150 om at selve utgangspunktet for den reformvirksomhet vi har satt igang, var de tre partienes fellesinnstilling før siste stortingsvalg. Den er nå blitt bekreftet og videreført gjennom erklæringen fra trepartiregjeringen. Det gir et trygt grunnlag å stå på.

155 Hvorfor er det så viktig å rydde vei for større frihet i eteren, større mangfold i det som lages for radio og fjernsyn i Norge? Hvorfor er det så viktig at monopolsystemet mykes opp, slik at andre enn NRK omsider kan få slippe til?

Jeg er sikker på at hver enkelt av dere har et godt svar, men jeg skal allikevel gi
160 mitt:

Det viktigste av alt er ytringsfriheten. Retten til å være seg selv, til å tro og tenke og snakke fritt henger nøye sammen med ytringsfriheten - retten til å uttrykke det en har på hjertet, med de midler som er til rådighet. Der nevnte jeg et
165 nøkkelord: de midler som er til rådighet. Middel er jo det norske ordet for medium - det lyder finere å snakke om medier, men på godt norsk betyr det rett og slett middel.

Før dem som laget grunnloven, var det trykte ord det viktigste medium - derfor
170 skrev de inn som en grunnleggende demokratiskrettighet at trykkefrihet bør finne sted. I vår virkelighet er de nye etermediene - radio og fjernsyn - i ferd med å bli like viktige midler til å ytre seg. I 1814 ble retten til å bruke det trykte ord en gang for alle gitt til folket - det var ingen som fant på å si at det trykte ord er så mektig og farlig at der må staten ha monopol. Idag er tiden kommet da retten
175 til å bruke også de nye mediene, radio og fjernsyn, bør gis til folket. Det er fullt mulig, både teknisk og økonomisk, å la langt fler få slippe til med slike sendinger - og da bør de også ha rett til det. Det står ikke skrevet i stjernene at radio og fjernsyn er så mektige og farlige at der må staten ha monopol.

180 Men her bryter vi jo med gamle tankevaner, for mange har trodd nettopp det. Mange har trodd at disse mediene for alltid må være forbeholdt et slags statsansatt presteskap i NRK. Det er den gamle konventikkelplakaten i ny utgave - den gamle kongelige forordning som sa at bare presteskaper skal ha lov til å preke. Nå bør det mystiske sløret om radio og fjernsyn falle - de er rett og
185 slett midler, og de som er ansatt for å ta seg av dem, er helt alminnelige

mennesker. Selvfølgelig må vi ha regler, for å sikre at midlene blir forsvarlig
brukt, og at friheten til å bruke dem ikke blir et privilegium for de få og mektige.
I et fritt samfunn er den viktigste målestokken på ytringsfrihet at den også
190 gjelder for minoriteter, for små grupper som har noe på hjertet, men som så lett
havner i skyggen.

De forsøkene vi har fått, betyr allerede en viktig utvidelse av ytringsfriheten.
Organisasjoner, trossamfunn, interessegrupper slipper til med det de selv synes
195 er viktig, ikke bare med det programsekretærene på Marienlyst synes er viktig.
Meninger får friere løp, og det styrker demokratiet. Men da vil jeg legge til at
meninger er ikke alt i radio og fjernsyn, budskap er ikke alt - jeg kan knapt tenke
meg noe verre enn å få radio og TV fylt av endeløse meningsutvekslinger til alle
døgnetts tider. Vår tid lider av mening-itt, har en dansk dikter sagt. Vi må ta
200 særlig vare på dem som rett og slett synes det er spennende å lage god radio og
godt fjernsyn for å gi oss løftning og glede - ikke bare for prakke på oss
meninger. Det har vi lagt stor vekt på, i motsetning til svenskene - hos dem er
nærradio bare blitt meningsradio, slik at mange kaller den særradio. Hos oss er
variasjonsbredden stor, og den vil bli enda større.

205 Men ytringsfriheten er og blir det grunnleggende. Derfor var det sært å høre alle
advarslene i begynnelsen mot «amatørens inntogsmarsj». En kunne få
inntrykk av at amatører - og det er jo de fleste - ikke har krav på ytringsfrihet.
Men i et demokrati har alle ytringsfrihet. Derfor må flest mulig få adgang til de
210 ytringsmidlene som idag er aktuelle.

Et annet perspektiver for meg nesten like viktig. Vi vet at en voksende flom av
konkurransen utenfra vil nå oss, uansett hva vi gjør eller ikke gjør - video,
satellittsendinger. Vi kan ikke kopiere tyskerne under krigen, som beslagla
215 apparatene og påbød blendingsgardiner - det ønsker ingen. Men da er det desto
viktigere at vi rustet oss mot denne flommen utenfra, så vi har vårt eget å stå på.
Vi må gi folk flere norske valgmuligheter. Vi må produsere mer for både radio
og fjernsyn, frigjøre krefter og gi flere talenter spillerom, legge oss i selen for å
gjøre ting bedre - så vi får større bredde og mangfoldighet i det som lages av
220 kringkasting i Norge. Det er den eneste ansvarlige måten å møte utfordringen
på.

Jeg har aldri vært i tvil om at NRK har en nøkkelrolle å spille i den
sammenheng. Det er og blir vår viktigste kringkastingsinstitusjon. Men vi

trenger noe ved siden av, ellers blir veksten for dårlig. Vi trenger nye initiativer, nye miljøer som vil vise at de duger. NRK har bruk for den konkurransen. Et monopol har lett for å stivne i gamle former og selvgodhet. Konkurransen er en nødvendig medisin mot stivhet og sløvheter. Konkurransen betyr også at NRK får flere miljøer å gå til for å finne talenter og få ting gjort. Vi er også opptatt av at NRK i høyere grad kjøper programmer av andre norske produsenter, og at andre selskaper får slippe til når NRK ikke bruker sendenetten.

Mangfoldigheten vil også bety nye muligheter for lokalsamfunnet i alle deler av Norge. Vi har allerede sett hvordan nærradio og lokalt fjernsyn kan virke som en mektig stimulans for lokalt kulturliv - for menigheter, foreninger, idrett, kulturvirksomheter av alle slag. I dagens samfunn, der alt er i omstilling og vi dynges ned av inntrykk utenfra, er det viktig å høre hjemme et sted og ha røtter. De nye mediene er midler også i den sammenheng - midler til å styrke tilhørigheten til et fellesskap, og motvirke ensomhet og isolasjon.

Vi har en lang vei foran oss, og det er ikke noen gitt å si nøyaktig hvor den vil gå, hvilke svinger den vil ta og hvilke hindringer vi vil møte underveis. Men jeg skal si litt om hva jeg tror. [...]

245

Vi har sett det som svært viktig å få et samspill mellom forsøksvirksomhet og utredninger om hvordan det bør bli i fremtiden. Men også det var et brudd med den gamle måten å gjøre det på - for det vanlige hos oss i store saker har jo vært først å nedsette en stor komité med et vidt mandat og la den tenke i endel år - så kommer en lang høring, og endelig den langsomme prosessen med å gjennomføre de forslagene som har overlevd. Det tok 10 år fra Kringkastingslovutvalget ble nedsatt under Borten, til de bitte små endringene det omsider førte til. For meg stod det helt klart at en slik sneglefart hadde vi iallfall ikke råd til - for innen vi var halvveis, ville virkeligheten omkring oss ha endret seg så radikalt at vi ble bastet og bundet i mønstre vi aldri hadde valgt. Derfor satte vi igang forsøk samtidig med at vi nedsatte utvalg. Dermed ble det fart i tingene. Diskusjonen fikk bakkekontakt, vi fikk erfaringer underveis, og langt flere ble opptatt av spørsmålene og ivrige deltagere i debatten. Det har vært en stor fordel. [...]

260

Hva er så hovedsakene fremover? Jeg skal prøve å trekke opp noen linjer.

Jeg er sikker på at nærradio er kommet for å bli. Det er et enkelt og billig

265 medium å drive i lokal sammenheng, selv om jeg er smertelig klar over at mange
entusiastiske folk som driver sendinger, sliter med store økonomiske
bekymringer. Jeg tror ikke på noen statlig støtteordning, for skal dette være
virkelig uavhengig radio, bør den også være økonomisk uavhengig av staten.
Men jeg håper det blir lempninger i de strenge reglene vi har måttet gi om
270 finansieringen. De som har drevet forsøk til nå, har allerede seiret på en annen
og viktigere front: De har overbevist de fleste om at nærradio er en stor vinning,
og at den bør få utvikle seg videre i alle deler av landet og bli lokalsamfunnets
egen kringkastingsform, der et mylder av sammenslutninger og grupper får
slippe til i frihet.

275

Kabelfjernsyn er også kommet for å bli, men her har det vært vanskeligere å få
lokale sendinger igang i noe omfang - i dag blir det sendt ca. 17 timer lokalt
fjernsyn i uken 7 steder i Norge. Det skyldes først og fremst at det er langt dyrere
å lage programmer for fjernsyn enn for radio, enda det naturligvis kan gjøres
280 langt billigere enn på Marienlyst. Men det er ikke tvil om at i fremtiden vil
kabelfjernsyn slå igjennom som et viktig, nytt medium, også i et land som er så
vanskelig å kablegge som Norge. [...]

Hva skal en så fylle alle de nye kanalene med? Her kommer satellittene inn. I
285 USA er det først og fremst satellittsendinger som de moderne kabelanleggene
overfører. Som jeg nevnte, vil det kanskje allerede til høsten være teknisk mulig å
ta inn 18 utenlandske fjernsynskanaler på norske kabelnett - og det er bare én
satellitt. Etterhvert blir det mange av dem - især av de såkalte
kringkastings satellittene, som den enkelte seer vil kunne ta inn med sitt eget
290 antenneutstyr. Satellitter er en svært billig overføringsmåte, sammenlignet med
det TV-systemet vi hittil har bygget opp med sendestasjoner og omformere på
landjorden. Om kort tid kan det bli like mange fjernsynssendinger å se på
skjermene som det idag er radiosendinger å høre i et godt radioapparat. Verden
blir plutselig mindre - men vår kontakt med den blir større. Jeg er ikke skremt av
295 det, - det er i land lenger østpå at de har grunn til å bli skremt av at folk fritt får
se ut over sine egne landegrener. Kontakt mellom folkeslag og verdensdeler er
av det gode. Men jeg er umåtelig opptatt av at vi ikke lar oss feie vekk av den nye
flommen. Vi må holde fast på det som er vårt eget, yte mere selv, vise at også vi
duger, vise at vi er verdige til den nye friheten som kommer.

300

Jeg møter dette spørsmålet så ofte: Blir du ikke redd over å se alt det nye som
kommer? Ser du ikke farene ved at alt dette slippes løs på oss?

305 Jo, selvfølgelig ser jeg farene! Det er derfor det er så viktig at vi setter kreftene inn for å skape større frihet og mangfoldighet i vårt eget kringkastingstilbud, slik at vi kan prege det med våre egne planer og normer, og stille de krav som bør stilles. Men vi nordmenn har så altfor lett for bare å se farene ved det nye, og sette oss med hendene i fanget for å vente på elendigheten. Dette er ikke entid
310 for å sitte medhendene i fanget, slik vi igrunnen gjorde for to år siden! Dette er en tid for å se de nye mulighetene som åpner seg, og gripe dem. Et medium er bare et middel, og alt kommer an på hva vi bruker de midlene til. De kan brukes til godt og til ondt - det kommer an på oss. Jeg tror vi skal klare å bruke dem til det gode, slik at vi kan si som kjerringa: «Jeg har hatt mange bekymringer i min
315 tid, men de fleste av dem kom ikke.»

Noen frykter at de fleste kommer til å sitte og glo på fjernsyn i all sin fritid, når det blir så mye å velge i. Det vet vi ikke er sant. Folk flest bruker ikke stort mere tid foran skjermen når det er mange kanaler enn når det bare er én. Men de får
320 en annen holdning til fjernsynsapparatet. De lærer seg til å skru på knotten for å se om de finner noe interessant, eller de slår det av. Jeg synes det må være en stor fordel at de på den måten blir mer kritiske og velgende. Jeg har tillit til folks sunne sans: Det er slett ikke sikkert at de alltid skrur av det beste og velger det verste. God smak fremmes iallfall ikke ved at man tvinges til å se det man ikke
325 liker.

Noen synes det er trist at det blir så stor valgfrihet. Før så nesten alle nordmenn de samme TV-programmene i helgen, slik at alle hadde noe å snakke om på jobben mandag morgen, men nå går dette fellesskapet i stykker. Det tror jeg vi
330 skal ta med ro. Hvis fellesskapet ikke stikker dypere enn at alle snakker om de samme dårlige TV-programmene, er det ikke mye verdt. Vi har sett i noen generasjoner at det går an å snakke sammen selv om vi har lest forskjellige aviser - og vi skal nok greie det også når det blir virkelig valgfrihet på TV. Men det blir selvfølgelig en prøve for dem som lager programmene. De kan ikke automatisk
335 gå ut fra at alle sitter og ser, enten det er godt eller dårlig. De må gjøre seg fortjent til seernes oppmerksomhet. Det tror jeg vil være en stor fordel.

For to år siden her i Sarons Dal lovet jeg at dersom det ble regjeringsskifte, ville folk få merke forandringer i kringkastingssituasjonen iallfall etter et års tid.
340 Mange aviser skrev at det var et dumdristig løfte å komme med, så det skulle jeg nok få bite i meg igjen. Jeg synes det har gått ganske bra, og jeg tror det skal gå

bra heretter også. Men jeg vil gjerne legge til at når det gikk så bra, skyldes det at vi har hatt mange medspillere - mange som hadde ventet i årevis på at det skulle bli annerledes. Her i Sarons Dal er det svært mange av dem - og i mange andre kristelige miljøer rundt om i Norge. Det har vært en umåtelig fordel at kristne samfunn og organisasjoner har vist større fremsyn enn de fleste andre når det gjelder medieutviklingen, og rustet seg godt til å gjøre en innsats. Jeg vil gjerne gi dem stor honnør for det. For bare to år siden var det slik at kristelige norske radiostasjoner måtte sende fra utlandet, som om de var piratstasjoner, forbudt i sitt eget land. Nå har det omsider snudd. På disse to årene har vi tatt de første skrittene inn i en ny tid, med større frihet også når det gjelder de moderne mediene, radio og fjernsyn. Det må vi ha lov til å glede oss over. Men vi skal huske én ting: At medium betyr rett og slett middel. Alt kommer an på at vi bruker de nye midlene med fremsyn og ansvar.

Kilde

Håkon Harket m.fl. (red.): Taler som forandret Norge, Forlaget Press, Oslo 2011, s. 448-459.

Emneoversikt

Foredrag, Kringkasting, Mediepolitikk, NRK

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/alt-har-endret-seg>

365

370

375

380